

különszám **ROMANA**

Széles a világ
– nagy a szerelem

Táncos lábak

Teri Wilson

Utolsó karácsonyi ajándék

Abby Green

Szívdekoratőr

Christy McKellen

Adj esélyt a dzsessznek!

Minden perce különleges™
www.vintonkiado.hu

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Teri Wilson, 2018 – Vinton Kiadó Kft., 2020

A mű eredeti címe: *A Daddy By Christmas* (Harlequin Special Edition)

• Magyarra fordította: Hajnal Gabriella

© Abby Green, 2018 – Vinton Kiadó Kft., 2020

A mű eredeti címe: *An Innocent, A Seduction, A Secret* (Harlequin Presents)

• Magyarra fordította: Harcsa Henrietta

© Christy McKellen, 2017 – Vinton Kiadó Kft., 2020

A mű eredeti címe: *His Mistletoe Proposal* (Harlequin Romance)

• Magyarra fordította: Kertész Helga

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA KÜLÖNSZÁM 102. számában, 2020

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-154-3

• Kép: Shutterstock

A Romana különszám a Vinton Kiadó Kft. időszaki kiadványa.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2020

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Műszaki vezető: Sárai Szabó Mária

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail-cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Teri Wilson

Utolsó karácsonyi ajándék

1. FEJEZET

A kölyökkutya volt az utolsó csepp a pohárban!

Chloe Wilde pechszériája a Rockette-ek egy héttel ezelőtti hálaadásnapi parádéján kezdődött, amikor megbotlott, és véletlen esésével tönkrevágta a csoport fergeteges játékkatonás számát. Mindezt élő, egyenes adásban. A dolgok azóta, ha lehet, csak rosszabbra fordultak. Huszonnégy nap múlva karácsony, és ő totál mélyponton van.

– Nem értem – mondta mogorva arckifejezéssel, mintha legalábbis fickándozó rénszarvasnak öltözve könnyű lett volna barátságtalannak tűnni. Az utóbbi napok történései azonban sokat segítettek. – Tizenkét napja mindennap benézek ehhez a kölyökhöz. Egy héttel ezelőtt már az örökbefogadási kérvényt is kitöltöttem, és tegnap este pont maga értesített, hogy azt elfogadták.

Hosszú idő óta ez volt az egyetlen jó dolog, ami történt vele. De semmi baj, felnőtt élete legrosszabb karácsonyát most már biztos nem kell egyedül töltenie, mert lesz egy ennivalóan édes kiskutyája, amit kényeztethet.

Gondolta idáig.

A mellette álló férfi megköszöri a torkát.

– A hölgy tegnap délután engem is felhívott, és ugyanezt mondta.

– Csak mert magát hívta először, még nem jelenti, hogy a kölyök a magáé! – vágta a férfi képébe Chloe, amikor észrevette, hogy az meredten bámulja.

Bárcsak ne volna olyan jóképű. Átható kék szeme legalább annyira szembetűnő volt, mint szögletes álla. Az öltözéke kifogástalan. Mintha egyenesen a Wall Streetről szalajtották volna. Hópihékkal hintett sötét gyapjúkabátjában hihetetlenül férfias jelenség volt.

– Nos, valójában pont ezt jelenti. A hölgy engem hívott először, és a szóbeli megállapodás értelmében a kölyök most már az én tulajdonom.

Chloe hátat fordított a férfinak, és a menhely munkatársára pillantott, aki eddig nem igazán folyt bele a diskurzusba.

– Komolyan neki akarja adni a kölyköt? Hisz úgy beszél róla, mint egy üzleti megállapodásról.

– Ez nem a maga kutyája. Itt vannak az örökbefogadási papírok – mondta mérgesen a férfi, majd szabad kezével egyik belső zsebéből előrántott egy borítékot, és a pultra csapta.

– Itt pedig az én papírjaim – hajított egy hasonló paksamétát az asztalra Chloe. Heves hadonászására a jelmeze ujjára varrt harangok csilingelni kezdtek.

– Csinos ruci – állapította meg a férfi arcán kaján vigyorral, amitől csak még vonzóbbnak tűnt.

– Ha tudni akarja, ez a Rockette-ek hivatalos jelmeze már a harmincas évek óta. Advent időszakában. Már-már védjegy. Szóval nevensen csak, kölyöktolvaj.

– Ahogy már mondtam, nem vagyok tolvaj!

– Mégsem engedi át a kölyköt nekem. – Sívárogozva nézett az apró termetű yorkie keverékre. – Tudja, ki maga? Szörnyella de Frász hajszálcsíkos öltönyben.

– Az már évek óta nem divat – motyogta a férfi.

– Akkor csak simán Szörnyella.

– Tudják, mit? – szólt közbe a menhely alkalmazottja tanácstalanul. – Megyek, és hívom az igazgatót, ő majd eldönti, mi legyen.

– Remek. Nagyon köszönöm – bólintott Chloe. A szeme sarkából látta, hogy a fények az agancsán megvillannak.

Meg mert volna rá esküdni, hogy már korábban kikapcsolta.

Próbált nem nézni a férfira, mert valahányszor megtette, az ájulás környékezte.

– Maga valóban egy Rockette? – kérdezte az idegen. Az 1925-ben alapított női tánckar híres volt nemcsak arról, hogy a megannyi lány egyszerre tudta lendíteni a lábát, de a női jogokat és egyenjogúságot is elszántan védte.

- Igen – bólintott.
- Lenyűgöző.
- Köszönöm.

Nem hazudott, hiszen papíron még mindig az volt. Csak a színpadi szerepléstől tiltották el. És hogy a megaláztatása teljes legyen, napi két órát kényszerült illegetni magát a Times Square-en, ahol a turistákat röplapok osztogatásával próbálta rávenni, hogy a Radio City Music Hallban megnézzék a Rockette-ek évi rendes karácsonyi műsorát.

Mennyből a pokolba.

Az elmúlt négy évben meseszerűen alakult minden. Annyira, hogy a karácsonyi időszakban öt héten keresztül a hét minden napján napi három show-műsorban lépett fel. Két alkalommal még a társulat tengerentúli turnéján is részt vett, ahol a háborús veteránoknak és családjuknak szervezett gálakon szerepeltek. Most pedig a Times Square-re számúzték. Ennél csak az volna megalázóbb, ha Elmo-kosztümben, fején mikulássipkával parádézna.

A legrosszabb az egészben az volt, hogy ezzel együtt a bevétele is jócskán megcsappant. Ami hosszú távon tarthatatlan.

Nem kevés fejtörést okozott számára, hogy mindezt hogyan adja be a családnak. Bár a Wilde-ok egy szerető és támogató közösség volt, Chloe már így is nagyon rosszul érezte magát, amiért oly sok éven keresztül pont a fellépéseire hivatkozva maradt távol a családi eseményekről, beleértve a vasárnapi ebédeket. Számára mindig a hálaadás és a karácsony volt az év legsűrűbb időszaka, így a családja általában nélküle ünnepelt. Már az idejét sem tudja, mikor járt utoljára a tánciskolában.

Chloe tekintete a kutya elhanyagolt pofácskájára és apró gombszerű orrára siklott. Olyan édes volt. És a cukiságát csak tovább fokozta magas és izmos riválisa, akinek a karjában lapult.

- Komolyan mondta, hogy majdnem két hete minden áldott nap bejár ide?
- Talán azt gondolja, hazudok?

A férfi felsóhajtott, de egy szót sem szólt.

Chloe szíve nagyot dobbant. Talán megtörik?

- Már fekhelyet is vettem neki – jegyezte meg. – Piros-fehér csíkos, akár egy cukorpálca.
- Nem is vártam mást egy nőtől, aki Rudolfnak van öltözve – kommentálta a férfi komor ábrázattal, de a szeme mintha megcsillant volna.

Vagy feladja, és átengedi neki a kölyköt, vagy flörtölni próbál, hogy így kényszerítse jobb belátásra. Chloe nem tudta eldönteni, melyik. Azonban széptevéssel a férfi nála nem ér célt.

- Ügyes próbálkozás – jegyezte meg rátartin. – De nincs kedvem az efféle kisdud játékokhoz.
- Értem.
- Pompás! – nyugtázta Chloe.

A kínos csendet, amely rájuk telepedett, csak a ruhájára aggatott harangocskák csilingelése törte meg. Illetve a kölyök nyöszörgése, amelyet Chloe nem tudott nem észrevenni.

A kiskutya a férfi hüvelykujját harapdálta, ami csak még tündéribbé tette, ám ellenlábasa rá se hederített. Bámult maga elé a semmibe.

- Miért ragaszkodik annyira a kutyához? A yorkie nem magához való.

A férfi előbb a kutyára, majd a lányra pillantott.

- Maga szerint milyen kutya való nekem?

Egy golden retriever vagy egy ír szetter. Amelyik szeret a kandalló előtt lustálkodni.

- Nem tudom – hazudta.
- Előkarácsonyi ajándéknak szántam – mondta a férfi elgondolkozva.
- Ajándéknak? – háborodott fel Chloe. – És ezt a menhely dolgozóival is megosztotta? A kisállatok érző lények. Nem ajándéktárgyak. Ez nagy fokú felelőtlenség.

- Igen, elmondtam. És ha tudni akarja, nem tekintem tárgynak.
- A feleségének lesz? – A szeme sarkából a férfi bal kezére nézett. Nem viselt gyűrűt.
- Nem vagyok nő.

Chloe mély levegőt vett. Valamit tennie kell. Ha nem tér észhez, és kezd végre azzal foglalkozni, amiért idejött, egyedül tér haza az üres lakásába. És az üres ágyába. Amivel alapjában véve nem

volt baja. Nem is értette, miért ütött fejébe szöveget a gondolat épp most.

Amikor ismét a férfira és kezében a yorkie-ra nézett, kissé megenyhült.

– Nincs rá mód, hogy valahogy megegyezzünk? Ha ajándékba szánta, választhatna egy másik kölyköt is. Mit tehetnék, hogy megváltoztassa a döntését?

Az állát felszegve nézett a férfi szemébe, hogy biztosítsa, ajánlatát komolyan gondolta. Az idegen szeme rénsnyire szűkült. Parázsló tekintetét látva Chloe alig kapott levegőt.

– Jöjjön hozzám feleségül – rukkolt elő a farbával végül a férfi.

Anders Kent abban a pillanatban szeretne volna visszavonni, amint kimondta.

Hogy juthatott eszébe, hogy megkérje egy vadidegen kezét? Ráadásul egy állatmenhelyen? Egy nő kezét, aki rénszarvasjelmezt visel, és aki láthatóan komplett idiotának tartja.

Csak hogy nem őriült meg. Ahogy a lobbanékonyág sem tartozik az alapvető tulajdonságai közé. Egyszerűen csak kétségbe van esve. Ami azért ironikus, mert a bulvárlapok New York legkapósabb agglagényei sorában szokták emlegetni. Van egy irodája a Wall Street egyik patinás befektetési bankjának épületében, illetve egy penthouse lakása, amely a Central Parkra néz. Ha úgy tartotta kedve, mindent megkapott, amire csak gusztusa támadt. Úgy az üzletben, ahogy a nők terén. Már ha romantikára vágyott.

Ám a dolgok pillanatnyi állását tekintve a romantikának volt itt legkevésbé az ideje. A napját korán reggel az ügyvédjénél kezdte, aki kerek perccel szembesítette a száraz tényekkel, miszerint harminc napja van, hogy megnősüljön. Azóta sem tért magához.

Teljességgel kizárt.

Nem akar megnősülni. Esze ágában sincs elvenni egy kötekedő nőszemélyt, aki szívfájdalom nélkül megfosztaná a Lollynak szánt kiskutyától.

– Hogy mondta? – kérdezte hitetlenkedve Chloe.

– Felejtse el! – rázta meg a fejét, mélységesen sajnálva, hogy az előbb egyáltalán megszólalt.

Hiszen a nevét sem tudja.

Görcsbe rándult a gyomra. Az ügyvédje irodáját elhagyva mást se csinált, mint a vele szembejövő nőket méricskélte... próbálta eldönteni, melyik volna ideális feleségjelölt.

De nem fogja beadni a derekát. Ha kell, minden pénzét és befolyását latba veti.

Sajnos a jogi csaták évekig is elhúzódhatnak. És neki csupán egyetlen hónapja van.

– Felejtsem el? – kérdezte Chloe elkerekedett szemmel.

Ezek szerint megértette.

Talán kevésbé nyersen is fogalmazhatott volna. A kérése inkább tűnt üzleti ajánlatnak.

Bár annak is szánta. Nem igazi feleségre, csak ideiglenes megoldásra van szüksége. Miután hivatalosan is kinevezik Lolly gyámjának, az élete visszatérhet a rendes kerékvágásba.

Ha ez egyáltalán lehetséges. De volt egy olyan érzése, hogy soha többé nem lesz már semmi ügy, mint rég.

– Ahogy már mondtam, felejtse el.

– Jesszusom! Nem kérheti meg valakinek a kezét, majd vonhatja vissza az ajánlatát.

Nem veheti feleségül ezt a nőt. Túlságosan virgonc, szeleburdi, és érzelgős. Aki azzal vigasztalja magát, hogy menhelyi kutyákat látogat. Arról nem is beszélve, hogy szemmel láthatóan ellenszenvesnek találja. Kizárt, hogy működjön. Hacsak nem...

Lehet, hogy pont ettől működjön. Ha olyasvalakit venne el, akihez vonzódik, az katasztrófához vezetne.

Furcsa érzés lett úrrá rajta, amit sehogy sem értett.

– Eszem ágában sincs magához menni egy kölyökkutya kedvéért – csattant fel Chloe. – Még akkor sem, ha ilyen remekül mutatnak együtt.

– Az előbb még azt mondta, a yorkie nem az én fajtám – mondta a férfi, miközben pillantása a lány kecses nyakára siklott.

Ízig-vérig táncos, aki még ebben az idióta jelmezben is gyönyörű.

Az idegen mielőtt válaszolhatott volna, az ajtó kivágódott, és egy gyakorlatiasnak tűnő nő

lépett be rajta.

– Miss Wilde! Mr. Kent! – mondta, majd kézfogással üdvözölte őket. – A menhely vezetője vagyok. Úgy értesültem, gondjuk akadt.

Anders bólintott, majd Rudolfrá pillantott, akinek most már legalább a nevét tudta. Biztos volt benne, hogy azonnal rázendít a mondandójára. Eddig sem rejtette véka alá a véleményét, miért most változtatna ezen?

Ám a lány egy szót sem szólt. Karba font kézzel és metsző tekintettel várt, miközben a menhely vezetője a papírokat tanulmányozta.

Egy gonddal kevesebb. Számptalan szingli nő él New Yorkban. Fel nem tudta fogni, hogy volt képes pont a jelenlévőnek ajánlatot tenni.

A lány szemében tükröződő szomorúság láttán azonban elszorult a szíve. Szívesen tett vagy mondott volna valamit, amivel felvidítja.

– Legyen a magáé – jelentette ki, majd a kiskutyát a lány felé nyújtotta. Enélkül is van épp elég baja. Lollynak pedig talál másik kölyköt. Egyszerűbb, mint feleséget szerezni.

A kölyök megállás nélkül izgett-mozgott Chloe karjában, miközben ő még mindig a menhelyről éppen távozó férfit követte a tekintetével. A férfit, aki percekkel ezelőtt házassági ajánlatot tett neki, és aki ostobamód megdobogtatta a szívét.

Nagy sokára feleszmélt, és akkor is csak azért, mert a menhely vezetője a torkát köszörülve hívta fel magára a figyelmét.

– Nos, a dolog ezek szerint eldőlt. A kutya az öné, amennyiben még mindig igényt tart rá.

– Persze hogy igényt tartok rá! – csattant fel Chloe mérgesen. Épp csak nehezen tért napirendre a történetek felett. – Elképesztő, mik vannak, nem? – kérdezte kisvártatva.

Ilyen is csak vele eshet meg. Ha Steven, az exé áll elő valami ilyesmivel, az még hagyján, de hogy egy félkegyelmű, aki azonmód meg is gondolja magát...

Leszámítva, hogy egyáltalán nem tűnt félkegyelműnek. A kölyökkel a kezében kifejezetten sármos volt.

– Akarja a kutyát vagy sem? – kérdezte a nő egy papírt csúsztatva Chloe elé.

– Természetesen – vágta rá, majd nevét a papír aljára rittyentette.

Végtére is azért jött ide, hogy örökbe fogadjon egy kutyust, nem pedig azért, hogy eljegyezzék.

– Mr. Kent! – pattant fel Edith Summers, Anders személyi titkára, amikor főnöke besétált az irodájába. – Nem számítottunk rá, hogy ma bejön.

Anders tétován megállt, majd barátságos fejbiccentéssel üdvözölte az idősebb nőt. Nem volt erőssége a negédes munkahelyi csevej, de a temetés óta nem látta Mrs. Summerst, és az, hogy az asszony élete megrázó pillanatában is mellette volt, komoly vigaszt jelentett számára. Eltemetni a fivérét és a sógornőjét nem volt könnyű, de amint meglátta a templomban mindig nyugodt, anyáskodó asszisztensét, kevésbé érezte magát elárvultnak.

– Meggondoltam magam – mosolyodott el kényszeredetten.

Nem mehetett el mellette szó nélkül. Az a legkevesebb, hogy szavakba önti, mennyire hálás az asszonnak, amiért az a legsötétebb órákban sem hagyta magára. Ám amikor asszisztense válla fölött átnézve pillantása a fivére névtáblájára esett, amely közvetlenül az ő irodája melletti helyiség ajtaján díszelgett, a szavak a torkára fagytak.

Mrs. Summers tekintete követte az övét, aztán megköszöri a torkát. Elég régóta dolgozott már a férfi mellett, hogy tudja, egyetlen orvosság létezik annak bajára. Mégpedig az, ha minden visszatér a régi kerékvágásba, pontosabban szólva, ha a főnöke beletemetkezik a munkába.

Bár az is lehet, hogy e téren is eljött a változás ideje.

– Akkor máris hozok egy csésze kávé, aztán meg átnézzük a határidős feladatok listáját – mondta Mrs. Summers.

– Köszönöm – válaszolta Anders, képtelen lévén kimondani, amit valójában akart. Hogy köszöni, hogy mellette áll, hogy hálás, amiért nem erőlteti, hogy az érzéseiről beszéljen, de kiváltképp

azért, hogy nem küldi haza.

– Szívesen.

Vajon mennyi időnek kell eltelnie, hogy ne úgy álljon itt, mint akin átment az úthenger?

Hónapoknak? Talán éveknek?

Lolly bájos és ártatlan arcocskája idéződőtt fel emlékezetében, és tudta abban a pillanatban, hogy egy egész élet sem lesz elég rá, hogy a történeteket kiheverje.

De nincs ideje az önsajnálatra. Az unokahúga még csak ötéves, vagyis igazából fel sem tudja fogni, hogy ami történt, megváltoztathatatlan.

Vele ellentétben, aki többek között azt sem tudja, mi fán terem a gyereknevelés. Fogalma sem volt az apaságról. Soha fel sem merült benne, hogy egy szép nap esetleg Grant és Olivia helyébe lesz kénytelen lépni. Mivel ő maga is korán árvaságra jutott, tisztában volt vele, hogy egy Lollyval egyidős gyerek számára a *gyám* és a *felügyelet* szavak értelmezhetetlenek. Ha a kicsi lány továbbra is Anders bácsinak szólítja, akkor sem lesz többé már pusztán a bácsikája. Ő lesz az, aki majd megtanítja biciklizni, és segít a házi feladata elkészítésében. A ballagásán ő tör majd ki örömkönyvekben, és ő húzza meg a haját, amikor jogosítványt szerez. És ha eljön az idő, ő kíséri az oltárhoz is.

Az öccse helyébe lépve mostantól fogva rá hárul az apaszerep. Kis szerencséivel élete végéig.

– Szeretné, ha egyeztetnék egy időpontot az ügyvédjével? – kérdezte Mrs. Summers, miközben egy dupla kapucsínót tett főnöke elé, majd helyet foglalt vele szemközt az egyik karosszékből. Mint mindig, egyik kezében most is a tabletjét, másikkal olvasószemüvegét tartotta. Előbbit naptárnak használta.

– Nem szükséges. Ma reggel már találkoztunk. – A koffein nem lesz elég, hogy az előtte álló pár hét nehézségein átlendítse.

– Akkor minden rendben? – pislogott a titkárnő.

Anders mély levegőt vett, s közben azon mészázott, mennyi információt osszon meg az asszonnyal, aki egyrészt az alkalmazottja, másrészt viszont öccse halálát követően, akivel nem mellesleg üzleti partnerek is voltak, az egyetlen barátja. Ez a munkamániások sorsa.

– Nem egészen – felelte halkán.

Amikor Mrs. Summers asztalán a telefon megcsörrent, és felugrott, hogy felvegye, Anders intett, hogy maradjon.

– Ne fáradjon, majd az üzenetrögzítő bekapcsol – mondta a kapucsínójába kortyolva. Ami forró volt és keserű. Illett a hangulatához.

Mrs. Summers elkomorult.

– Mr. Kent, valami baj van?

Semmi, amit egy feleség meg ne oldhatna.

Amikor lehunyta a szemét, maga előtt látta a nő meglepett arcát, akivel az állatmenhelyen futott össze.

Csakugyan megkérte a kezét? Az elmúlt hét kemény volt. Rettenetes, hogy egy ártatlan telefonhívás képes feje tetejére állítani az ember életét.

Egészen ma reggelig még tartotta is magát valahogy. Lolly és a cég érdekében kénytelen volt. Nem temetkezhetett bele a gyászba. Még nem. Ha engedi, hogy a veszteség miatt érzett fájdalom eluralkodjon rajta, nem áll talpra. Különösen azok után nem, amit a baleset éjszakáját megelőzően Grantnek mondott.

Anders és az öccse ritkán különböztek össze, és akkor is általában csak üzleti ügyek miatt. A Wall Street egyik legbefolyásosabb befektetési bankjának tulajdonosaiként vakon bíztak egymásban, és mindig számíthattak egymásra. Folyton-folyvást rivalizáltak, de ezáltal jobba is váltak a szakmában.

Utolsó összetűzésük azonban egészen más volt. Anders túl messzire ment, a téma személyes síkra terelődött. Hangos kiabálást követően Grant rávágta az ajtót, majd elviharzott. Még soha ilyen parázs vita nem kerekedett közöttük. Úgy volt vele, hogy Grant előbb-utóbb lenyugszik, csakhogy erre most már sosem kerül sor. Mivel meghalt. Anders pedig arra is képtelen volt rávenni

magát, hogy a halott öccse irodájába lépjen.

Kezdetben mintha minden elviselhetőbbnek tűnt volna. Temérdek feladata akadt. Ott volt a temetés megszervezése, Grant rokonságának értesítése, és a jövevény, aki a penthouse lakásába költözött.

Mostanra viszont összecsaptak a feje felett a hullámok. Minél inkább próbálta kiverni a fejéből a történeteket, annál kevésbé sikerült. A rénszarvasjelmezbe öltözött nő a bajokat csak tovább tetézte.

– Probléma merült fel a gyámság kérdésével kapcsolatban – közölte.

– Miféle probléma? – rázta meg a fejét az asszony. – Hisz Lolly a keresztlányja.

– Igen, ez igaz. – Egyetlen pillanatra sem vette félvállról keresztszülői kötelezettségeit. – Sajnos a törvényes gyámságot feltételhez kötik.

– Amennyiben?

– Grant és Olivia a végrendeletük írásakor kikötötték, hogy csak akkor lehetek Lolly teljes jogkörrel felruházott gyámja, ha megnősülök.

– Ha megnősül? – kérdezte a csodálkozástól elkerekedett szemmel az asszony. A hír annyira meglepte, hogy még a tablet is kiesett a kezéből.

– Ha megnősülök – bólintott a férfi határozottan.

– De hisz...

Egyetlen további szót sem kellett mondania. Anders pontosan tudta, mi jár az asszony eszében.

Hogy háromnál többször már évek óta nem randizott ugyanazzal a nővel. Hogy munkamániás, és hogy az öccsét idézze, „a lelke sivár és érzéketlen.”

– Mondania sem kell. Igaza van.

– Akkor minden hiába? És mi lesz Lollyval?

– Lolly marad, ahol van. – Csak a holttestén keresztül vehetik el tőle. Azon az esős napon a Szent Patrik-katedrálisban ígéretet tett az öccsének, és azt be is tartja. Tartozik ennyivel neki. – Egyszerűen csak feleséget kell találnom.

Mrs. Summers teljesen elképedt.

– Feleséget? Csak úgy egyszerűen?

– Nincs más választásom.

Ha őszinte akart lenni magához, az elrendezett házasság ötlete egyre inkább elnyerte a tetszését. A dolog ideiglenes. Afféle fúzió, amely a szakterülete. Nincsenek kusza érzelmek, sem elvárások, egyszerű üzleti megállapodás, amely két felnőtt kölcsönös egyetértésén alapul.

Akik nem szexelnek egymással, és szó sincs közöttük semmiféle romantikus elköteleződésről.

Talán csakugyan érzéketlen.

Talán Grant fején találta a szeget, amikor öt nappal ezelőtt azzal a képtelen váddal illette. Anders őszintén remélte. Semmi másra nem vágyott, mint hogy ez élete végéig így is maradjon.

– A férjem és én hat hónapnyi ismeretséget követően házasodtunk össze, és ő volt életem egyetlen szerelme – vallotta be Mrs. Summers könnybe lábadt szemmel. – És igen, csakugyan nincs más választása.

– Csakhogy nekem nincs hat hónapom. Karácsonyig kaptam haladékot – bökte ki Anders.

Amikor az asszonynak meglepetésében a szája is tátva maradt, Anders kihasználta a lehetőséget, és bármennyire is megalázónak tűnt, beavatta a további részletekbe.

– Ha év végéig nem sikerül feleséget találnom, Lollyt Olivia nővérénél és annak férjénél helyezik el. Ez nem történhet meg. Kansasben élnek, szóval fenekestül felfordulna a kicsi élete. Azon kívül öt saját gyerekük van, és bár biztos vagyok benne, hogy kiváló szülők, az öcsém választása első körben mégsem rájuk esett.

Persze rá sem, hisz a végrendelet értelmében úgy döntöttek, hogy Lollyt Anders a házastársával együtt kell hogy felnevelje. Mintha a gyámság tényének eldöntéséhez egy esküvői meghívó szükségeltetne.

Ez egyáltalán törvényes? Az ügyvédje szerint igen. De nincs idejük pereskedni. Ha volna, Anders kénytelen-kelletlen magyarázkodásra szorulna, és a bíró és az esküdtek előtt kellene kifejtene, hogy mire fel ez a kitétel. Be kellene vallania, hogy a kikötés meglepte, de azt is, hogy pontosan

tudja, miért szerepel a végrendeletben.

Grant és Olivia azt akarták, hogy Lolly teljes családban nőjön fel. Legyen otthona, anyja és apja. De nem ez volt az egyetlen ok. Tudták, hogy Anders szereti a lányukat, de azt is, hogy képtelen elszakadni a munkától, és emberi időben hazaérni egy-egy fárasztó nap után a Wall Streetről. Mert a munkájának élt, és Lolly ennél többet érdemel.

És ezzel Anders tökéletesen tisztában volt.

Az irodáját szinte ketrecnek érezte. Hosszasan bámult maga elé, és próbált magára nyugalmat erőltetni. Amikor felnézett, Mrs. Summers kezében ismét ott volt a tabletje, szemüvege az orrnyergén pihent.

– Mondja meg, miben segíthetnék – kérte az asszony.

Anders hirtelen megkönnyebbült. Mrs. Summers az ő embere.

– Kérem, írja össze azoknak a hölgyeknek a nevét és elérhetőségét, akikkel az elmúlt egy évben randevúztam.

– Ahogy kívánja, uram.

– A biztonság kedvéért legyen inkább másfél év. – Mély levegőt vett. Aggodalma valószínűleg alaptalan, hisz a lista egy évre visszamenőleg is elég hosszú.

– Talán fontolóra vehetné... – Mrs. Summers jelentőségteljesen elhallgatott, majd fejével Penelope Reed szemközti irodája felé intett. A nő társtulajdonos volt a cégnél.

Anders megdermedt. Fogalma sem volt róla, hogy az irodában bárki is tud a Penelopével kötött megállapodásáról. Ennyit a diszkrécióról.

– Nem – rázta meg a fejét hevesen.

Éppenséggel nem volt elvetemült ötlet, de Penelope az utolsó mentsvára. Hébe-hóba szexeltek, de kapcsolatuk kötelezettségektől mentes volt, inkább üzletszerű. Hiba volna bárkit is elvenni, akivel együtt dolgozik. Egy-egy alkalmi légyottot titokban tartani nem olyan nehéz, ám egy házasság egészen más tészta.

– Értem – válaszolta Mrs. Summers. – Csak egy kósza ötlet volt.

– Észben tartom. – Anders hirtelen nagyon kényelmetlenül érezte magát. Hogy lehet az, hogy helyénvalóbbnak találta megkérni egy vadidegen kezét, mint egy olyan nőét, akit néhanapján az ágyába enged? – És ha ez nem lenne elég, találnom kell egy másik kutyakölyköt is.

– Nem ment el ma délután az állatmenhelyre? Úgy emlékszem, sms-ben is küldtem emlékeztetőt – meredt főnökére értetlenkedve Mrs. Summers.

– De igen. Viszont adminisztrációs hiba történt, minek következtében a kutyát már másnak ígérték. – Ahogy kimondta, máris felsejlett előtte a rénszarvasjelmezbe öltözött fiatal nő kecses alakja. Kifejező tekintete, magyalpiros ajka, szép ívű szája. Esküdni mert volna rá, hogy a ruhájára tűzött harangok csilingelését is hallja.

– Micsoda pech! Lolly annyira örült volna a kiskutyának.

Az utóbbi időben se szeri, se száma azon dolgoknak, amelyeket elfuserált, gondolta magában Anders. Ám a menhelyről kísértálva úgy vélte, helyesen cselekedett.

Talán mégsem olyan érzéketlen.

– Akad majd másik kölyök, és a dolgok jóra fordulnak.

– Ahogy általában – összegezte Mrs. Summers.

– Azt hiszem, a délután hátralévő részét mégis kiveszem – közölte, majd felállt, akkurátusan begombolta a zakóját, és ólomléptekkel az ajtó felé indult.

Az irodája volt az ő saját szentélye. Itt sokkal otthonosabban érezte magát, mint a Central Parkra és a Természettudományi Múzeumra néző luxuslakásában.

– Hívja fel a dadát, kérem, és mondja meg neki, hogy elindultam Lollyért.

Talán elmennek a Rockefeller Centerbe, hogy megnézzék a karácsonyfát, vagy kocsikáznak egyet a parkban. Még nem döntött egyik mellett sem, a lényeg, hogy valami karácsonyi dolog legyen. Mint a Rockette-ek műsora a Radio City Music Hallban?

– Máris, Mr. Kent. Megnézem, mit tehetek kiskutyaugyben, és küldök egy listát a lehetséges választékról. Maradjunk a yorkie keveréknél?

Megint az ismeretlen nő szavai idéződtek fel az emlékezetében, aki kellő magabiztossággal és eléggé cinikusan kijelentette, hogy a yorkie nem hozzá való.

– Ahogy jónak látja. Nyitott vagyok minden javaslatra – mondta, aztán hozzátette: – Legyen csak valamilyen öleb. Cuki és szerethető és apró termetű. Egy igazi cukorfalat.

– Hogyne – válaszolta Mrs. Summers, miközben próbálta elfojtani a mosolyát.

– Minél cukibb, annál jobb.

2. FEJEZET

Chloe a Wilde Tánciskola felé vette az útirányt. Ideje szembenézni a tényekkel.

Nem hazudhat többé a családjának a munkájával kapcsolatban. Már ma délelőtt is majd frászt kapott, amikor szórólap-osztogatás közben azt hitte, Ryant látta átvágni a Times Square-en. Megpróbált búvóhelyet keresni, de az villogó agancsokkal az ember fején nem éppen egyszerű.

Szerencsére a jól szabott öltönyt viselő férfi nem az unokatestvére volt. És nem is a fivére, Zander. Ahogy annak lehetőségét is kizárta, hogy Anders Kent lenne, aki tegnap a menhelyen megkérte a kezét. A válla sem volt olyan széles, és az arcvonásai sem voltak olyan markánsak. Csak egy átlagos járókelő volt, aki az ebédidőt kihasználva ejtőzött egyet. Anders egyből kitűnt volna a tömegből.

Nem mintha gondolatai folyton-folyvást a férfi körül jártak volna. De a szórólaposztás monoton elfoglaltság, és a felhőkarcolók közt süvítő fagyos szélben emberpróbáló feladat megállás nélkül mosolyogni. Minél inkább igyekezett elhessegetni a tegnap délután kínos emlékeit, a történetek egyre inkább kezdtek hasonlítani egy karácsonyi filmre, amelynek ő volt az egyik főszereplője.

Chloe nagyot sóhajtott. Egyszer s mindenkorra tiszta vizet kell öntenie a pohárba. A táncos karrierjének befellegzett. Nagyon kínos volna, ha a családja mástól tudná meg az igazságot.

Abban a pillanatban, hogy belépett az ajtón, anyja szeme máris részegeződött. Épp az egyik tanítványával beszélgetett. Chloe elmosolyodott, és intett a kezével, mintha ez is csak egy szokványos nap volna, és úton a próbára beugrott. A helyzet megalázóbb már nem is lehetne.

Mikor is tette be utoljára a lábát ide? Nagyon régen. A falon lógó fényképeken lévő személyek felét sem ismerte, és az egykor sima kőrispadló sem volt már a régi, amelyen valamikor olyan sokat gyakorolt. A szülők számára biztosított előtérben a süppedős kanapé az utolsókat rúgta, ami akkoriban, amikor megszámlálhatatlan mennyiségű órát töltött itt a házi feladatát írva, még nem állt ott.

A képlemezjátszó a régi, ahogy a kopott borítójú bakelitlemezeket sem cserélték még le korszerűbb CD-kre. Pontosan ott sorakoztak, ahol Chloe születésének pillanatában, és azóta mindig.

Az órák java részét már nem Emily tartotta. Chloe sógornője, Allegra szinte minden csoportot átvett. Az egyik órája épp most ért véget. Tíz-tizenegy éves tanítványai gyűrűjétől övezve vidáman Chloe felé intett.

Ahogy megrohanták az emlékek, Chloének a toroka is összeszorult. Minden olyan más volt, és mégis ugyanolyan, mint rég.

Itt nőtt fel. Összességében véve több időt töltött itt az elmúlt évek során megfakult kék falak között, mint a Wilde család Riverside Drive-on található rezidenciáján. Ha hinni lehet a beszámolóknak, első lépéseit is anyja irodájában tette meg a spicc-cipős és fellépőruhákat rejtő dobozok között. Pár hónappal később már a korlát mellett állt, és pliézni tanult.

Az első csókot is itt kapta – méghozzá a *Rómeó és Júlia* próbáján, ami színpadi csók volt csupán, a szíve mégis vadul kalapált. Amikor a fiú ajka először érintette az övét, minden másról megfeledkezett. Még a hólyagról is a sarkán, amelyet az új spicc-cipőjének köszönhetett.

Éppannyira valósnak tűnt, mint az érzés, amit a hely keltett benne. Ez volt az otthona. Ide mindig visszatérhetett.

Most sem kellett volna ilyen soká halogatnia. Nem is akarta. De a napokból hetek, a hetekből hirtelen hónapok lettek, és aztán az édesapja is meghalt. Szívroham vitte el. A fájdalom annyira letaglózta, hogy a könnyebb utat választotta, és nem jött haza. Belevetette magát a Rockette-ek színes világába, és mint minden más az életében, a tánciskola is háttérbe szorult a karrierje mellett.

És most újra itt van. Se munkája, se közeli barátai, a családtagokkal való viszonya sem felhőtlen, a szerelmi életéről már nem is beszélve. Steven a hálaadásnap parádén történt bakit követően azonnal dobta.

– Chloe! – kiáltotta Allegra, majd kedvesen megölelte. – Micsoda meglepetés! Mit keresel itt?

Nem most van a csúcsszezon? Mi van a napi tíz fellépéssel?

A válaszra már nem maradt ideje, mert Emily időközben elköszönt az ifjú balerinától, és elindult feléjük. Chloe lélegzet-visszafojtva várt.

– Helló, drágám! Ez ám a meglepetés! – üdvözölte Emily a lányát két puszi kíséretében. A szívélyes fogadtatás, ha lehet, csak tovább fokozta szégyenérzetét.

– Szia, anya! Allegra! Jó újra látni benneteket.

Chloe érezte, hogy ajka megremeg. A sírás nem könnyíti meg a beismerést.

– Jól vagy, kincsem? – kérdezte az asszony, miközben ellenőrizte az időt. – A nap derekán járunk. Most nem a matiné-előadáson kellene lenned?

Na, tessék. Ettől tartott. Itt az ideje, hogy végre töredelmesen bevallja, ő az a Rockette, aki azzal döntött nézettségi rekordot a YouTube-on, hogy ügyetlenségével tönkretette a hálaadónapi parádét.

– De igen, csak pillanatnyilag én nem lépek fel.

– Ezt meg hogy érted? – csodálkozott Emily.

A csalódottság, amelyet anyja szemében látott, Chloe szívébe markolt. Bármilyen hibát követett is el a múltban, Emily mindig támogatta. Hónapokig maradt távol a családi ebédekről és egyéb összejövetelekről, de ha fellépése volt, soha nem hozott szégyent táncos múlttal rendelkező anyja fejére. Idáig.

– Rövid szünetet tartok. – Képtelen volt anyja szemébe nézni.

– Jaj, drágám, megsérültél? – kapott Emily hirtelen a szívéhez.

– Jól vagyok, kérlek, ne aggódj. – Épp csak inamba szállt a bátorságom. Nem teheti. Ezen a szent helyen állva nem vallhatja be, hogy kirúgták.

Viszont anyja szavait hallva remek ötlete támadt. Egy apró sérülés kihúzhatná a slamasztikából. Segíthetne az iskolában. Felvehetné a telefont, tarthatná a kapcsolatot a szülőkkel, és mihelyt ismét komfortosan érzi magát, előáll az igazsággal.

– Csak ficam.

– Ó, ne! Kérlek, mondd, hogy nem a bokád! – fojtotta vissza még a lélegzetét is Allegra.

Chloe divatos hótaposót viselt, mivel fagyos idő volt, de ha megsérült volna a bokája, akkor be lenne kötve. Talán még mankóra is szüksége lenne.

– Nem. A lábikrám.

Válaszát hallva anyja felvonta a szemöldökét.

– Fájdalmas csomót érzek benne – tette hozzá sietve, de tudta, hogy az anyja ezt nem veszi be.

– Értem – felelte Emily halkán. Olyan halkán, hogy Chloénak az volt az érzése, anyja átlát a szitán, de képtelen szembenézni az igazsággal, amit ő kimondani sem bírt.

– Ez borzasztó, kincsem, de ettől még nagyon örülök, hogy itt vagy – zárta le a dolognak ezt a részét mosolyogva.

– Én is – felelte Chloe. – Azt reméltem, hasznotokra lehetek.

– A tánciskolában? – meredt rá Allegra.

– Igen. Szívesen dolgoznék veletek. Bármit rám bízhattok.

– De a lábad... – értetlenkedett továbbra is Allegra.

– Allegrának igaza van – szólt közbe Emily. – Tanítani biztos nem tudsz. Azonkívül, nem hiszem, hogy megengedhetjük magunknak.

Az iskola anyagi nehézségekkel küzd?

– Nem is tudtam, hogy...

Honnan is tudhatta volna, amikor hosszú ideje már a tájékára sem jött.

– De talán volna itt valami, ha csak ideiglenes munka is – töprengött Emily.

– Pazar. – Akkor a szórólap-osztogatással sem kell felhagynia. – Megfelel bármi.

– Idén karácsonyra a *Diótörő*vel készülünk. Szükségünk volna egy lelkes rendezőre.

– Mókásan hangzik. Szívesen vállalnám.

Emily és Allegra jelentőségteljesen egymásra néztek.

– Biztos vagy benne? Rész munkaidős állás, de nem könnyű feladat – kérdezte Allegra.

– És szenteste feltétlenül szükség volna a jelenlétedre.
– Teljesen. Részemről rendben.
– Pompás. Akár azonnal kezdhetsz – közölte Emily, majd szélesre tárta az ajtót a járdán várakozó gyereksereg előtt, akik szüleikkel kézen fogva érkeztek.
– Most rögtön? – hőkölt hátra riadtan Chloe.
– Most rögtön – bólintott Emily.
– Ne izgulj, segíték – súgta Allegra. – Látom, fogalmad sincs, mire vállalkoztál.
– Őszintén? Ötletem sincs.
– Az előadás szereplői óvodások: három-öt év közötti apróságok. Ez az eredeti *Diótörő* rövidített változata, a történet, a zene és a szereplők ugyanazok.

Egérnek, Diótörőnek és Cukorsüvegtündérnek öltözött ovisok? Ki utasítana vissza egy ilyen lehetőséget?

– Elbűvölően hangzik.

Allegra várakozásteljesen fonta össze a karját, és elfojtott egy mosolyt.

– Mikor tanítottál utoljára óvodásokat?

– Valójában sosem. Tizenévesen segítettem anyának egy keveset, de nagyjából ebben ki is merül minden ténykedésem.

Chloe levetette a kabátját. Tiszta szerencse, hogy alatta fekete átkötős kardigánt és jóganadrágot viselt.

– Tessék, ennek hasznát vedd – nyomott a kezébe Allegra egy pár balettcipőt. – Ha a lábad rendben van.

– Köszönöm. – Nagyot nyelt, majd felvette a kölcsönbe kapott cipőt. – Nagyon izgatott vagyok. Ez jó mókának ígérkezik.

– A kicsik tündérik, az előadás pedig imádni való. De nehéz velük dűlőre jutni. – Chloe háta mögé pillantott. – És már itt is vannak.

Képes rá. Régebben az évnek ebben az időszakaszában általában napi három előadást táncolt végig. Összerakni egy félórás gyerekdarabot nem lehet olyan nehéz.

Amikor megfordult, és tekintetét Allegrához hasonlóan az előcsarnokra nyíló ablakra szegezte, cukorkaszínű balettruhába bújt apróságok sokaságán akadt meg a szeme.

Hogy a csodában lehetnek anyagi problémáik?

– Allegra, tulajdonképpen mekkora bajban van az iskola?

– Elég nagyban – sóhajtott nagyot sógornője. – Nemrégiben szerveztünk egy tánccmaratont. A bevétel fedezte az adósságainkat, de a helyzet továbbra sem rózsás. Épp csak futja a számlákra. Ha fel tudnánk újítani a stúdiót, akkor talán vonzóbbak lehetnénk a hivatásos táncosok körében is. Néhány intenzív nyári kurzus talán megoldás lehetne.

– Ez valóban jó ötlet. – De alapos átalakítás nélkül nem megy.

Chloe körbehordozta a tekintetét. A málló falak, a kopott padló, és a divatjamúlt bútorok egyike sem nyújtott szívderítő látványt. A hatalmas ablaktábla is, amely mögött álltak, tele volt hajszálrepedéssel. Elkomorult. Aztán figyelmét valami egészen más ragadta meg.

Pontosabban szólva valaki.

Egy férfi, aki egy fejjel magasodott a tömeg fölé. Arckifejezése mogorva volt, mint mindig. Chloe még soha senkit sem látott, aki ilyen szánalmasan kirítt volna erről a helyről. Bár a látvány komikusan hatott, őt inkább megdöbbentette.

– Készülj fel! Beengedem őket. – Allegra a helyiség közepén megállt. – Jól vagy? Úgy festesz, mint aki kísértetet lát.

Nem kísértetet. Csak egy kölyöktolvajt.

A férfi az ablak túloldalán felnézett. A következő pillanatban találkozott a tekintetük.

Chloe levegőt venni is elfelejtett. Egész álló nap a férfi járt a fejében, és tessék, most itt áll teljes életnagyságban, mintha varázsütésre került volna ide.

Anders Kent.

A majdnem volt vőlegénye.

Anders a látványtól mozdulatlanságba dermedt. A helyiségben káosz uralkodott. Vagy egy tucat anyuka nyüzsgött körülötte, és birkózott a gyerekével, hogy hótaposójukat rózsaszín balettcipőre cserélje, és tütübe öltöztesse a kicsiket. A padlón szerteszét kabátok és kesztyűk heverték, és a kelletténél több sportbabakocsitól lépni sem lehetett. De a táncost meglátva minden más semmivé lett.

Ez alkalommal civilben volt, semmi rénszarvasjelmez, de azonnal felismerte. Kecses nyakának, hajlékony hátának és magyalpiros ajkának látványa örökre bevésődött az emlékezetébe. Fülében apró fülbevaló fityegett. Földbe gyökerezett lábbal állt, bámulta a hattyúszerűen kecses teremtményt, és másra sem tudott gondolni, csak arra, hogy milyen volna, ha puha testét a kezével érinthetné.

– Most már bemehetünk? – hallotta Lolly hangját hirtelen.

– Persze, bogaram – somolygott a kislányra bizonytalanul.

A gyerekek többsége egyedül merészkedett be, de Lolly nem tágított mellőle. A balesetet követő reggel, amikor megmondta neki, hogy az anyukája és az apukája a mennyből vigyáznak rá, és többé nem jönnek haza, a kislány a nyakába csimpaszkodott, és könnyei órákon át potyogtak szakadatlan.

Az utóbbi pár napban kezdett magára találni, de igényelte, hogy fogja a kezét, és folyamatosan mellette legyen. Látszott rajta, hogy fél, őt is elveszíti.

Lolly abban a pillanatban, hogy átlépték a küszöböt, magára hagyta, és kis társaihoz szaladt, akik már törökülésben sorakoztak a hatalmas tükörfal előtt. Egy pillanatra elbizonytalanodott, nem tudta, menjen, vagy maradjon. Rádöbbsent, hogy egykori önmaga tapodtat sem mozdult volna Miss Wilde mellől.

Mi a csodát művel? Ma még rengeteg dolga van. És mind közül talán a legfontosabb, hogy meggyőzze Penelope Reedet, legyen a felesége. Sokat gondolkozott a helyzetén, és rájött, hogy a nő az egyetlen esélye.

Megfordult, ám mielőtt távozhatót volna, a kissé hóbortos Miss Wilde vállon veregette.

– Hová siet? – kérdezte.

– Vissza az irodámba, természetesen.

– A nevem Chloe. Tegnap nem jutottunk el a bemutatkozásig. Szívesen látjuk a próbák alatt a szülőket is.

A férfi megrázta a fejét.

– Nem maradhatok. Nekem...

– Jó napot, Mr. Kent! – üdvözölte Allegra is, akivel már találkozott a korábbi próbák alatt. A nő tanácstalanul bámult hol rá, hol Chloéra. – Ismerik egymást?

– Nem – vágta rá Anders. Chloe Wilde természetesen vele egyidőben és neki ellentmondóan biccentett.

Pont olyan rosszálló pillantással nézett rá, mint ott, a menhelyen, amikor azt vágta a fejéhez, hogy el akarja orozni előle a kölyköt.

– Most viccel? Tegnap megkéri a kezem, ma meg azt is letagadja, hogy ismer?

Allegra azt hitte, rosszul hall.

– Egy pillanat – ráncolta a homlokát. – Össze vagyok zavarodva. Hová lett Steven?

– Ki az a Steven? – szaladt ki a férfi száján önkéntelen.

– Senki – pirult el Chloe zavarában bájosan.

Anders, maga sem tudván, miért érdeklí egy vadidegen férfi kiléte, tanácstalanul Allegrára nézett. Allegra előbb az ajkába harapott, majd hozzátette:

– Senkinek azért nem nevezném, hiszen majdnem három évig jártatok együtt.

Anderst váratlanul mardosni kezdte a féltékenység.

Képtelenség. Hiszen nem is ismeri ezt a nőt. Összesen kétszer találkozott vele, és akkor is felettébb irritálta a közelsége. Szépnek szép, azonban a hozzá hasonló bohókás jellem nem volt az esete. Azokhoz a nőkhöz képest, akikkel általában randevúzott, Miss Wilde elég hebrencs.

Nem mintha hosszú sorokban tülekedtek volna a jelöltek, akik szívesen léptek volna vele frigyre.

Az elmúlt estét azzal töltötte, hogy jó néhány korábbi partnerét felhívta, akik először örültek is a jelentkezésének. Ám hallva az elrendezett házasságra vonatkozó ötletét, kezdeti lelkesedésük olyannyira lelohadt, hogy nem egy mindjárt le is csapta a telefont.

Chloe kihúzta magát, majd dacosan felszegte az állát.

– Steven és én szakítottunk. A kapcsolatunk nem működött, és úgy döntöttünk, hogy külön utakon folytatjuk. Nem nagy ügy – zárta le a kérdést, ám szeme Anders meglátása szerint egészen másról árulkodott.

– Nahát! Nem tudtam – szabadkozott Allegra. – Annyira sajnálom, nem is tudom, mit mondjak.

– Nem az én saram – emelte magasba mindkét kezét a férfi védekezően. – Most pedig elnézést, de mennem kell.

Munkatársi kapcsolat ide vagy oda, Penelope a megoldás. Megbízható és diszkrét. Pontosan tudta, mire számíthat, ha megállapodnak. És pont erre van szüksége. Látszatházasságra, ami csak papíron létezik. És nem tart örökké.

Végszóra Lolly is előkerült. Otthagyta a többi kislányt, és kétségbeesetten kapaszkodott a lábszárába.

Még nem áll készen. Nem kellett volna idehoznia. Napról napra javult, és egyfolytában azt kérdezgette, mikor jöhet vissza végre táncolni. Bár sokszor tett tanúbizonyosságot korát meghazudtoló érettségről és magabiztosságról, attól még csak egy gyerek, aki nemrég veszítette el a szüleit.

Várhatott volna még legalább egy vagy két hetet.

Amikor lehajolt, hogy felemelje, és elvigye innen, a kislány hátat fordított neki, majd Chloéra meredt.

– Te vagy a tanárom? Még sosem láttalak itt korábban.

Chloe leguggolt, hogy a szemük egy magasságban legyen.

– Új vagyok.

– Azon a képen te vagy? – mutatott Lolly az előcsarnokban lévő falra.

Andersnek már korábban feltűnt a bekeretezett plakát, amelyen Chloe csábos mikulásjelmezben pózolt, és ezüstszínű szteppcipőt viselt. Ahogy a többi fotó is, amelyeken Rockette-ként tündökölt. Lolly akaratlanul, de mindjárt azután, hogy beléptek, felhívta rá a figyelmét.

– Igen – válaszolta Chloe.

– Olyan vagy, mint egy karácsonyi hercegnő – biccentette oldalra a fejét a kislány, majd végigmérte beszélgetőpartnerét. – Az vagy?

Anders abban a pillanatban úgy érezte, a lehetetlenre vállalkozott. Mindjárt itt a karácsony, és neki semmi, de semmi ötlete nincs. Hogy az ördögbe volna képes felnevelni egy kislányt, amikor fogalma sincs az apaságról?

Az öccsének talán igaza volt, amikor azt a záradékot belevette a végrendeletébe. És a gyámságot ettől tette függővé.

– Nem igazán – mondta. – Bár a karácsony varázslatos időszak. Egy valóra vált tündérmese. És tudod, mit? A balett, amit karácsony előestéjén színpadra állítunk, szintén tele van varázslatos dolgokkal. Vannak benne tündérek, táncoló hópelyhek, és néhány hókirálynő is.

Lolly szeme elkerekedett, arcocskája mosolyra derült. Szívmelengető látványt nyújtott, és Anders hirtelen fellélegzett.

– Lehetek én is királynő? – kérdezte áhítatosan.

– Meglátjuk. De így is, úgy is csinos ruhácskád lesz, és közönség előtt táncolhatsz. – Chloe a férfira pillantott. – Apukád talán még virággal is meglep.

Az apukád. A férfi a szavak hallatán elkomorult, se megszólalni, se gondolkozni nem volt képes.

Szóval Lolly apjának nézte. Nem gondolta, hogy idáig fajulnak a dolgok. Megakadályozhatta volna, ha nem vonja el a figyelmét a lány szépen ívelt szája.

Szép kis slamasztikába keveredett.

– Ő nem az apukám – közölte Lolly magától értetődő természetességgel. – Hanem a bácsikám.

– Ó, sajnálom. Azt hittem...

– Miért nem ülsz le, bogaram? Az óra mindjárt kezdődik – szólt közbe Anders. Pillantása a lány

kezére siklott. Nem viselt gyűrűt.

A kislány búcsúzóul átölelte, majd visszament a többiekhez.

Amikor újra Chloe felé fordult, tekintete a lány kíváncsi tekintetével találkozott. Látszott, hogy ezernyi kérdés kavargó a fejében. Barna szeméből melegség sugárzott, amely egy meghitt otthon ígéretével kecsegtetett.

Szája szólásra nyílt, és Anders biztos volt benne, ha marad, Lolly szüleiről kezd faggatózni, és akkor el kell mesélnie neki mindent, amihez nagyon nem fűlt a foga. Napok óta ő volt az első, aki ha ránézett, a tekintetében nem sajnálat tükröződött.

És akinek hála újra férfinak érezte magát.

Ekkor hirtelen rádöbbsent, hogy nem akármilyen nőre vágyik, hanem erre itt. Ha hitt volna a tündérmesékben, valószínűleg úgy vélte volna, hogy egész ideig arra várt, hogy Chloe üstökösként robbanjon be az életébe. Rénszarvasjelmezestül meg mindenestül.

De nem hitt.

A mesék vége csak ámitás. Anders réges-rég megtanulta már a leckét, amellyel Lolly most kénytelen szembesülni. Ezért másodjára is hátat fordított Chloe Wilde-nak, és egyetlen szó nélkül kísértelt az ajtón.

Az óra kínszenvedés volt Chloe számára. Nehezebbre esett az összpontosítás. Egyrészt azért, mert a kopott fapadlót látva nem is értette, hogy az elmúlt évek során annak cseréje miért nem történt meg. A modern tánciskolákban már sokkal strapabíróbb műanyag borítást alkalmaztak, amelyet ruganyos alapra fektettek. Kevésbé csúszott, miáltal nem annyira balesetveszélyes, és a kicsik képzéséhez is ideálisabb.

Egy ilyen felújítás azonban drága multság, és a jelek szerint az iskola bevételeiből erre nem telik. Bár segíthetne!

Másodszor meg azért, mert a gondolatai folyton Lolly Kent jóképű bácsikája körül forogtak. Már az állatmenhelyen is megállapította, hogy a férfi hihetetlenül vonzó, ám unokahúga társaságában látva Chloe majd elalélt a gyönyörtől.

A kislány nemcsak ügyesen mozgott, de egész lényéből csak úgy áradt a karizma. A lépéseket és a technikát meg lehet tanulni, a színpadi jelenlét viszont veleszületett adottság. És Lolly ezen a téren nem szorult gyámolításra. Chloe képtelen volt levenni róla a szemét. A férfinak ehhez semmi köze.

Újra kell indítania a karrierjét, és a hazugságai miatt érzett bűntudatát is le kell győznie. Arról nem beszélve, hogy akár beismeri, akár nem, a Stevennel történt szakítás nagyon megviselte. Amikor menesztették a társulattól, a férfi közölte vele, hogy nem elég jó. Ez borzasztóan rosszul esett neki, és egy idő után már maga is elhitte. Az egész életét a táncnak szentelte. Fogalma sem volt róla, hogy a táncon kívül mihez kezdhetne.

Ezért sem villanyozta fel a lehetőség, hogy randevúzzon Anders Kenttel, az meg pláne nem, hogy hozzá is menjen. Nem mintha a férfi megismételte volna az ajánlatát.

Hihetetlenül csalódott volt, amikor az óra végeztével Lollyért egy dadus jött. És egyben intő jel, hogy tartsa távol magát a férfitől. Stevennel kedvelték egymást, de a kapcsolatuk elég lagymatag volt. Élvezte a társaságát, a férfi jóéjtcsókjai viszont nem különösebben kavarták fel. Nem érzett kellemes bizsergést, amikor meglátta. Ha apja szívrohama valamire megtanította, az az, hogy a talaj akkor csúszik ki az ember lába alól, amikor arra a legkevésbé számít. Nem akart örülni szerelmes lenni. Kedvelni valakit, egy dolog. Anders Kent iránt azonban egészen más érzéseket táplált. Szinte biztos volt benne, hogy vele megégetné magát.

Hűvös kék szeme és tökéletes testfelépítése veszélyt rejtett. Azt is rémisztőnek találta, hogy a férfi a legváratlanabb helyzetekben tett vagy mondott valami kedveset. Amikor az állatmenhelyen a kezébe nyomta a kölyköt, majd se szó, se beszéd kísértelt, minden idegszála beleremegett.

Szóval a legkézenfekvőbb, ha többé rá sem néz. Ami nem lesz nehéz, lévén a kis balerinák bácsikái nem sűrűn tűntek fel a stúdió környékén. Talán puhatolózni kellene. Csak a biztonság kedvéért, ha a férfi rendszeresen felbukkanna az iskolában.

– Jól ment az óra, nem gondolod? – kérdezte Chloe, miközben fogta az ablaktisztító spray-t, és elkezdte megpucolni a próbaterem korlát alatti falrészét, ahol a kicsik ragacsos mancsa nyomot hagyott.

Allegra átnyújtott neki egy guriga papírtörülőt.

– Jól. Tudtam, hogy menni fog, de a kicsiknél sosem lehet tudni.

– Hát nem – nevette el magát Chloe. – Az egyik kisfiú egyszer csak fogta magát, és kismajom módjára kezdett el hintázni a korláton.

– Ideális jelölt lehet az egérkirály szerepére. Nyugodtan eltérhetsz az eredeti forgatókönyvtől. És egy kis bukdácsolás is belefér. A szülők vevők mindenre.

– Szóval a nézők java része családtag? Anyukák, apukák, testvérek... nagybácsik.

Allegra felvonta egyik szemöldökét.

– Csak nem Lolly bácsikájára gondolsz?

Jóságos ég, ennyire átlátszó?

– Nem.

Allegra felhorkant.

– Na, jó. Talán.

– Gondoltam. Halljam az igazat! Anders Kent csakugyan megkérte a kezéd?

– Kizárt, hogy komolyan gondolta.

Allegra elkomorult.

– Szörnyen akkurátus és komoly. Nem hinném, hogy ontaná a poénokat. De nem ismerem túl jól. A baleset előtt csak a bemutatókon láttuk.

A baleset előtt? Chloe nagyot nyelt. Bár furdalta a kíváncsiság, félt az igazságtól.

– Szomorú történet – tette hozzá Allegra alig hallhatóan, amitől Chloének görcsbe rándult a gyomra. – Egy héttel ezelőtt még az édesanyja hozta Lollyt a balettórára. Most meg már árva.

– Árva? – ismételte döbbenten Chloe. A tisztítószeres flakon majdnem kicsúszott a kezéből.

– A szülei autóbalesetet szenvedtek. Egyikük sem élte túl. Mint nagybátyja nyilván őt nevezik ki a kicsi gyámjának. De ezzel nyilván te magad is tisztában vagy, hisz ismeritek egymást.

Egy autóbaleset.

Ez sok mindent megmagyaráz. Még a váratlan leánykérést is, bár annak hátterében nyilván más is van. Az mindenesetre most már világos, hogy a férfi mit keresett az állatmenhelyen, és miért akart örökbe fogadni egy aranyos kölyköt.

– Lollyt jelenleg Anders neveli? – kérdezte Allegra.

– Igen – válaszolta Chloe, mintha tökéletesen tisztában lett volna a dolgok állásával.

Már mindent tudott. Semmi szükség rá, hogy kérdezősködjön. Anders elveszítette a fivérét, és a nyakába szakadt egy gyászába temetkező ötéves kislány nevelésének minden gondja. Egy kislányé, aki karácsonyra egy apró yorkie boldog gazdija lehetett volna, ha útjaik nem keresztezik egymást, és nem követeli magának a kutyát.

Ezúttal saját magát érezte kölyöktolvajnak.

3. FEJEZET

– Beszélni akartál velem?

– Igen – válaszolta. Anders lecsukta a laptopját, aztán teljes figyelmét Penelope Reedre fordította.

– Kérlek, gyere be, és foglalj helyet.

A hivatalosnak tűnő fogalmazás csak álca volt. A viszonyukat, amely kizárólag alkalmi szexre korlátozódott, sosem verték nagydobra. Íratlan megállapodásuk mindkettőjüknek tökéletesen megfelelt, ezért is gondolta, hogy jelenlegi helyzetében is Penelope a megoldás a bajára.

Tökéletes feleség lenne, és az irodában senkinek sem kellene tudnia az ügyről semmit sem. Ugyanúgy titokban tarthatnák, mint eddigi légyottjaikat, azzal a különbséggel, hogy korábbi szóbeli egyezségüket egy kölcsönös egyetértésen alapuló záradékkal fejelnék meg. Amely záradék záros határidővel hatályát veszti.

Penelope leült.

– Jó színben vagy. Örülök, hogy ismét munkába állsz – mondta lesütött szemmel. – Ne haragudj, hogy nem mentem el a temetésre. A Remington frissen kibocsátott részvényeinek tőzsdei értékesítése teljesen lekötött.

– Értem – bólintott Anders.

Őszintén szólva fel sem tűnt neki, hogy Penelope nincs ott a szertartáson. Bár Grant és Olivia temetésén jószerével semmit sem érzékelt a külvilágból. A nő amúgy sem volt az az érzelgős típus, ami a jövőre nézve kifejezetten előny.

– Mit tehetek érted? – kérdezte nagy sokára Penelope a torkát köszörülve, miután várt egy darabig, hogy a férfi mondjon végre valamit. Látszott rajta, hogy a gondolatai egészen máshol járnak.

Megbízható társra van szüksége. Akire minden körülmények között számíthat. Nem pedig az unokahúga hebrencs balett-tanárára.

– Volna számodra egy ajánlatom. Erről szeretnék beszélni veled. – Jobb, ha mindjárt belevág a közepébe. Az elmúlt napokban már így is épp elég időt elvesztegetett. – Amolyan üzleti megállapodás.

– Csupa fül vagyok – közölte Penelope.

A nő csoda szép volt. Amennyire Anders tudta, a pályafutását modellként kezdte, csak később folytatott üzleti tanulmányokat. Talán Párizsban vagy Tokióban.

– Itt egy szerződéstervezet, hogy tisztába jöhess a legfontosabb paraméterekkel – közölte, majd íróasztala fiókjából előhúzott egy tekintélyes paksamétát, amelynek borítólapján a „Házassági szerződés” felirat tündökölt.

Kiszáradt a szája.

Miért érzi olyan kínosnak a helyzetet? Hisz Penelope és ő évek óta ismerik egymást. Ha Chloét pár percnyi ismeretség után képes volt megkérni, mi baja történhet?

– Nos? – nézett rá Penelope várakozásteljesen.

Anders a fényes asztallapon fekvő dossziét a nő felé tolta.

– Ebben minden részlet benne van. A feltételek természetesen alku tárgyát képezik, kivéve az első részben lévőköt.

A lány a szerződésért nyúlt, ám amikor szeme megakadt a borítón lévő feliraton, a keze megdermedt.

Talán fogalmazhatott volna egyértelműbben is, de belefáradt a halogatásba, a kialvatlanságba és a rettevésbe, hogy kifogy az időből.

– Anders, nem értem – rázta meg a fejét Penelope. – Ez mi? Feleségül akarsz venni?

A férfi nagy levegőt vett.

– Meg kell nősnöm. Lolly miatt.

– Vagyis pótmamát keresel az árván maradt unokahúgodnak?

– Egyáltalán nem.

A nő érzéketlen kijelentése nem szegte kedvét, jöllehet közel járt az igazsághoz. Az elmúlt negyvennyolc órában nem egy és nem kettő elutasításban volt része, hogy tudja, talán rosszul kezdte. De akár akarja, akár nem, szüksége van egy jelöltre.

– Hogy Lolly gyámja lehessenek, még az idén meg kell nősnöm.

– Még az idén? – vonta fel a szemöldökét Penelope.

– Igen. – A lány döbbsent hallgatása arra ösztönözte, hogy részletekbe menően elmagyarázza a helyzetet. – Nézd! Tudom, hogy sokat kérek, de nincs halogatni való időm, és benned megbízom. Eddig is sikerült titokban tartani a kapcsolatunkat, szóval úgy vélem, hogy egy efféle megállapodás mindkettőnk javát szolgálná.

Megkönnyebbülésére Penelope bólintott, ám amikor tollat akart nyomni a lány kezébe, az visszautasította.

– Nem – felelte halkán, és eltolta a szerződést.

– Hogy érted, hogy nem?

– Sajnálom, Anders, de nem tehetem – közölte Penelope, majd felállt.

– Megtudhatom, hogy miért? – kérdezte felettébb nyugodtan a férfi.

Túl nyugodtan. Karácsonyig már csak három hét van hátra, és pont ott tart, ahol tartott két napja is. Megmagyarázhatatlan módon ez mégsem feszélyezte, sokkal inkább érzett megkönnyebbülést.

Ami nincs rendjén.

– Nem vagyok alkalmas az anyaszerepre. Rövid időre sem. – Penelope megvonta a vállát. – Nevezz nyugodtan örültnek, de ha egy szép nap mégis férjhez megyek, azt szerelemből teszem.

Anders bólintott. Penelope talán romantikusabb alkat, mint ahogy azt képzelte.

Megdörzsölte a szemét. A stressz és a kimerültség összezavarta a fejét, a gyászról, amelyet elfojtani próbált, már nem is beszélve. Ám az várhat, most Lolly sorsa mindennél fontosabb.

Vidám karácsony elébe néznek.

Idén szívesen kihagyta volna az ünnepet. Nem vágyott csillogó fényfüzérre, sem ajándéokra. Úgy, ahogy van, az egész karácsonyi felhajtást kihagyta volna. Hatalmasat sóhajtott, majd kinyitotta a szemét. És abban a pillanatban azt hitte, hogy a maradék józan esze is elment. Esküdni mert volna, hogy hallucinál.

Chloe Wilde-ot vélte látni az irodájában.

Mi másban, mint rénszarvasjelmezben.

– Kopp-kopp! – mondta Chloe, ám Anders szigorú pillantását látva kissé megszeppent. – Remélem, nem zavarok.

Naná, hogy zavar. A férfi pillantása kétséget sem hagyott felőle.

– Nem tesz semmit. Majd később visszajövök – hebegte, majd a kutyahordozót magához szorítva távozni készült.

Rémesen rossz ötlet volt idejönni. Ment volna egyenesen a Times Square-re szórólapot osztani. Anders Kent láthatóan nem szorul a segítségére.

– Várjon! – mondta a férfi íróasztala mellett álló nő. – Mr. Kent és én már végeztünk.

Chloének fogalma sem volt a nő kilétéről, aki káprázatosan festett. Klasszikus szépség volt, a tartása gyönyörű. Rendezett kontyba tűzött haja, hihetetlenül szűk ceruzaszoknyája rádöbbsentette Chloét, hogy barna szőrmével borított Rudolf-jelmezében ő maga milyen ágrólszakadt és ápolatlan.

Az irodát elhagyva a nő vetett egy utolsó pillantást a férfira, amely bizalmas viszonyt sejtetett, és amitől Chloe gyomra görcsbe rándult.

Féltékeny? Kizárt.

Az ötlet, hogy felkeresse a férfit, hirtelen jött. Nem volt kedve édelegni. A Stevannel történt fiasco egy életre elvette a kedvét a randizástól. Kivált az olyan alakokkal, mint Anders Kent. Aki arrogáns és házsártos. És persze túlságosan gazdag és jóképű.

Mindegy, jövetelének egyetlen oka van, mégpedig, hogy helyrehozza, amit elkövetett.

– Miss Wilde! – üdvözölte türelmetlenül a férfit, mihelyt kettesben maradtak. Hangját hallva